

Tara Givéc

SOOVIN,
ET
OLEKSID
MINU

Originaali tiitel:
Tara Sivec
Wish You Were Mine
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldud süžeeaga. Kõik nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on autori fantaasia vili ning neid on kasutatud väljamõeldisena. Mis tahes sarnasus tegelike sündmuste, paikade või inimestega on juhuslik.

Tõlkinud Ilona Marken
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2017. Wish You Were Mine by Tara Sivec.

The moral rights of the author have been asserted.

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E05361919

ISBN 978-9949-82-425-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Minu abikaasale, keda ma olen armastanud
alates kaheteistkümnendast eluaastast.
Täna sind, et näitad mulle iga päev,
kuidas parimasse sõpra armumine võib unelma täide viia.*

Eessõna

Kallis Everett!

Kui Sa seda loed, olen mina juba surnud.

Anna mulle andeks, sest arvatavasti ei ole see just kõige parem viis alustada kirja oma parimale sõbrale pärast minu ootamatut ja kohutavalt traagilist surma. Tõenäoliselt mõtled Sa nüüd, et ei suuda eales eluga edasi minna, kuna ma olin nõnda imeline inimene, kuid nii see on. Sa tead, et ma ei olnud kunagi sõnade valimises osav. Ja muuseas, kui teema juba selleni läks, siis tea, et Sa oled üks tõeline persevest.

Sellest, kui me Sind viimati nägime, on möödas juba neli aastat. NELI. Usu, ma saan tegelikult aru küll. Kui me esimest korda kohtusime, olime kümneaastased ja Sa ütlesid mulle, et tahad saada arstiks. Ma kuulasin kuusteist aastat järjest Sind rääkimas sellest, kuidas Sa tahad saavutada oma elus midagi sellist, mille üle võiksid uhke olla. Me oleme kõik Sinu üle uhked, Everett. Sa suutsid täide viia selle, mille olid endale eesmärgiks seadnud. Sa võtsid oma elus ohjad enda kätte ja viisid täide midagi suurt. Kuid Sa ei saa end igavesti eemale hoida.

Ma ei tea, mis juhtus Sinu ja Cameroni vahel tol õhtul, kui Sa ära läksid, kuid ma tean, et ta ei ole sellest ajast saati olnud enam sama inimene. Mitte keegi meist ei ole. Üks kolmest musketärist on

juba neli aastat puudu olnud ja kui Sa ikka veel siia ei ole jõudnud, siis oleks viimane aeg koju tulla.

Just nimelt, ma keelitan Sind koju tulema ja kindlasti tunned Sa ennast süüdi, sest mina olen surnud.

Kadunud.

Läinud.

Ega naase teispoolsusest enam kunagi.

Kas juba tunned end süüdi? Sa vähemasti peaksid. Sest Cameron igatseb Sinu järele, kuigi ei taha seda tunnistada. Ma olen püüdnud anda endast parima, et teda õnnelikuks teha, kuni Sina siin polnud. Ta varjab küll osavalt, et Sinu pikaajaline äraolek ei lähe talle korda, ent ma tean, et see on vaid mask. Ta vajab Sind nüüd rohkem kui eales varem. Ta soovib, et võtaksid jalad kõhu alt välja, neelaksid alla kõik põhjused, mis sunnivad Sind meist eemal viibima, ja tuleksid koju.

Mina ei saa enam teda naerma ajada, tema pisaraid kuivatada ega rõõmustada koos temaga, kui ta saadab korda midagi imelist. Selleks annan ma teatepulga edasi Sulle. Nüüd on Sinu kord. Sa oled reisinud ümber maailma, oled päästnud elusid, Sinust on saanud võõraste jaoks kangelane. Nüüd aga on aeg olla kangelane omas kodus, kus on Sinu koht. Ilma Sinuta ei ole miski enam sama. Meie ei ole enam samad. Ja nüüd, kui mind enam ei ole, saad Sa selle mulle heastada, VEDADES OMA KONDID TAGASI SIIA, KUHU SA KUULUD.

Et Sa teaksid, ma lugesin Sinu soovide nimekirja. Need on need-samad soovid, mille kohta me vandusime, et loeme neid alles siis, kui oleme juba vanad ja hallid. Kuule, mees – ma olen surnud. Seega ei saa Sa minu peale selle pärast vimma pidada. Küll aga olen mina veel hauaski Sinu peale vihane, et Sa mulle neist kunagi ei rääkinud. Samas muidugi, eks ma ju teadsin. Ma ei ole loll ega pime. Kuid kõik need aastad, kui mina mõtlesin, et Sa oled lihtsalt üks tobu, kes keeldub endale tunnistamast oma tundeid, või oletasin, et ehk oled Sa meelt muutnud ja edasi liikunud, jätsid Sina kõik lihtsalt mingi kuradima saatuse hooleks! Ma olen Sinu parim sõber ja Sa ei rääkinud mulle kordagi. Kas Sa sellepärast otsustasidki neli aastat tagasi

jalga lasta? Kui nii, siis oled Sa veelgi suurem persevest, kui ma arvasin. On aeg lõpetada tähtedele lootmine ja hakata oma unistuste elluviimiseks ise tegutsema.

Valmista end ette, sest ma kavatsen öelda paari asja, mis pärineksid nagu memmeka suust. Aga pea meeles, et ma teen seda ainult Sinu pärast ja tegelikult olen ma endiselt mehelik mees.

Ma tean, mida tähendab vaadata üht naist ja tunda, kuidas äkitselt on kõik selge.

Tean ka, mis tunne on armastada kedagi nii jäägitult, et ühel hetkel ei ole enam aimugi, kuidas oli üldse võimalik elada temata.

Sellele armastusele on kümnekordselt vastatud ning kuigi ma teadsin, et seda ei vääri, olen teinud kõik endast oleneva, et mitte kõike kihva keerata. Kui muidugi suremine välja arvata, aga mis mul sinna parata on.

Ära Sinagi kõike kihva keera, mees. Cameron on pidanud juba piisavalt kannatama. Ta kannatab veelgi rohkem, kui mind enam pole. Sina oled see, kes peab seejärel kõik tükid uuesti kokku korjama ja tagasi oma kohale paigutama. Sa pead andma talle kõike seda, milleks mina enam suuteline ei ole.

Mul on kahju, et ma ei saa ise näha, kuidas Cameron Sul kere kuumaks kütab selle eest, et Sa nii kaua ära olid. Ole ettevaatlik! Ta on aastate jooksul üsna karmi paremhaagi selgeks õppinud. Kuid ole temaga kannatlik, mees. Ta kavatseb teeselda, justkui oleks kõik korras, et temaga on kõik hästi ja kogu ta elu on kombes – Sa tead ju teda küll. Ta muretseb alati rohkem teiste kui iseenda pärast. Kuid sellegipoolest on tal Sind vaja rohkem kui kunagi varem.

Anna mulle andeks, et ma Sulle meie viimase telefonikõne ajal oma haigusest ei rääkinud. Kuid mis mõte sel olekski olnud? Sa ei oleks niikuinii midagi parata saanud peale selle, et lihtsalt istuda mu kõrval ja vaadata mind suremas. Juba ainuüksi see on piisavalt kohutav, et Cameronile peab minust selline pilt terveks eluks mällu jääma. Ma ei taha, et sama ka Sinuga juhtuks. Selle asemel eelistan ma, et Sa jääd mind mäletama tolle jalustrabavalt kena ja täiusliku mehe musternäidisena, kes ma ka olin. Ma soovin, et Sa peaksid meeles kõiki neid häid aegu, naeru, koos laagris üleskasvamist ja

elujõulist mind, mitte aga üht voodi külge aheldatud inimvaret, kel jätkub hädavaevu energiat selle pagana kirja kirjutamisekski. Ära mõtlegi end süüdi tunda selle pärast, et Sa mind päästa ei suutnud. Ma tean, et Sa oled imetlusväärne arst, kuid mõnikord jääb vähk peale.

Tule koju, Everett. Tule koju ja vii oma unistused täide.

Mind Sul päästa ei õnnestu, kuid Sa võid tulla ja päästa meie tüdrukku.

Aiden

1. peatükk

Everett

Kuidas teada, millal inimene on jõudnud murdepunkti?

Nähes lapsi suuremas oma vanemate silme all?

Õeldes kellelegi, et ta on küll haige, kuid tema abistamiseks puuduvad vajalikud vahendid?

Vaadates lugematul hulgal inimesi haigestumas mustast veest ja elamas õõvastavates tingimustes, saades neile anda vaid tablette, ja oodata järgmist korda, kui nende tervis taas üles ütleb?

Püüdes teha kõik selleks, et mööda Kolmanda Maailma riike reisisid iga hinna eest vältida kojuminekut ning saada siis teada, et parim sõber alates kümnendast eluaastast on surnud kõhunäärmevähki?

Ja vaid teadmatuse tõttu ei olnud võimalust viimsel tunnil tema kõrval viibida. Ei olnud võimalust hüvastigi jätta ega paluda andeks, et olin nii vilets sõber.

Milline piisk kannatusekarikasse on viimane?

Rüüpan veel ühe lonksu viina ja lasen oma peal vastu seina prantsatada, vaagides, kui palju ma veel suudan taluda. Olen püüdnud valu pudelisse uputada seitsaadi, kui ma Ühendriikidesse tagasi jõudsin. Mõnda aega see toimib. Veenides tuhisev viin ja sellest tekkiv vine aitab mul paariks minutiks kõik unustada.

See tähendab paari minutit õilsat rahu.

Paar minutit, mille jooksul ma ei kuule imikute nuttu või emade abipalveid, kes anuvad mind pisarsilmi, et ma nende lapsed päästaksin.

Paar minutit, mil ma ei näe silme ees Aidenit minu üle irvitamas ja nimetamas mind persevestiks.

Paar minutit, kui minu mõtted on eemal sellest naisest.

Sada kaheksakümmend sekundit silmad kinni midagi tundmata.

Toetan oma istmiku põrandale ja sirutan jalad lösakil enda ette. Silmi sulgedes lasen õndsas unustusel end kaasa kiskuda, ent enne kui ma seda päriselt nautimagi jõuan hakata, on see juba möödas. See ei kesta kunagi piisavalt kaua. Eriti veel nüüd, pärast seda kirja, mille ta kirjutas.

See kuradima kiri.

Avan silmad ja tunnen, kuidas keha kattub külma higiga. Silmitsen endast mõne sammu kaugusel maas lebavat kägardunud paberit. Tegemist on sellesama kirjaga, mida ma olen viimase kolme kuu jooksul üha uuesti ja uuesti lugenud, seitsaadik kui see Kambodžas kaks nädalat pärast Aideni surma mu postkasti maandus.

Minu silmad on naelutatud kortsutatud paberile, mille kurdude vahelt piilub välja Aideni hädine ebaühtlane käekiri. Tõstan viinapudeli taas huultele ning püüan endas mäsleva ängi ja ahastuse alla loputada. See isegi ei kõrveta enam magu. Ma suudan end peaaegu ära lollitada, et veepudelisse ümber kallatud vedelik ongi õigupoolest vesi. Mul ei ole aimugi, miks ma seda üldse enam varjata püüan. Minu vend Jason on kõiki neid voodi all ning garaažis riiulite ja kastide taga peidus olevaid tühjaks joodud viinapudeleid juba niigi näinud. Alles eelmisel päeval leidis ta mu auto pakiruumist terve kasti tilgatute liitriste pudelitega, millest olin plaaninud lahti saada, kuid polnud jõudnud veel sellega tegelda. Küllap seetõttu, et olin tol hetkel sõitmiseks järjekordselt liiga purjus.

Mind ajab naerma, kui mõtlen tema eelmisel hommikul maha peetud moraaliloengule sel teemal. Ta sattus pudelitele peale siis, kui läks minu pakiruumist laenama tungrauda, mida tal oli vaja enne tööleminekut tühja rehvi väljavahetamiseks. Vend võttis minult lubaduse, et jätan joomise maha ja otsin abi. Loomulikult ma lubasin talle seda. Ta on ikkagi minu väikevend. Elame koos temaga oma vanaema päevinäinud majas, kuni ma jälle jalad alla saan. Selle maja jättis mulle vanaema, kui ta ära kolis. Nüüd oli aga

Jason sunnitud siin elama, et maja korras hoida, kuni mina ära olin. Ta elab endiselt siin, hoolitsedes nii maja kui ka minu eest, selle asemel et püüda omaenda elu paika seada. Ta on sunnitud päevast päeva taluma minu haledat varju, kuigi väärrib nii palju enamat kui joodikust vend, kes ei suuda end kokku võtta.

Ja ma pidasin antud lubadust. Ma ei puudutanud viimast pude-
lit, mida olin seinakapi ülemisel riiulil tagavaraks hoidnud, mitte
kordagi peaaegu kakskümmend neli tundi. Ma krigistasin terve
võõrutuse aja valust hambaid, oksendasin välja viimsegi tilga vett,
mida püüdsin organismi viia, kuid vähemalt suutsin ma vastu
panna. Ma pingutasin kõigest väest Jasoni nimel. Püüdsin kõik
selle välja kannatada oma väikevenna pärast, kes oli pidanud koos
minuga läbi elama näruse lapsepõlve, kuid kel erinevalt minust ei
olnud sellest põgenemisteed. Talusin nii värinaid, peavalu, oksen-
damist kui ka palavikku – kõike seda selleks, et mitte näha venna
silms jälle seda väsinud ja pettunud ilmet, kui ta õhtul töölt koju
jõuab ja minu kasutuna diivanil vedelemas leiab.